

els han seguit en aquesta aventura, però en mostrar signes de cansament ben aviat, s'uniran als nostres grimpaïres de Lecco. Després de dos bivacs i els crus assalts de la tempesta, els cinc grimpaïres arribaren al cim i signaren una primera de gran bellesa, resultat d'una perfecta tècnica en escalada difícil. Les lloses nevades del Badile haurien refusat sens dubte més d'un grimpaïre. I van posar seriosament a prova els dos joves de Côme, que moriren a l'inici del descens, i conferiren així una aura més gran encara a aquesta gesta.

Ens trobem ara en 1938 i la lluita és aspra per les darreres grans cares nord dels Alps: la del Cerví, la de l'Eiger i fins i tot l'esperó central de les Grandes Jorasses han caigut. Tot alpinista té un ull posat a l'esperó Walker de les Grandes Jorasses que ja ha refusat

nombroses temptatives com les de Pierre Alain, el cèlebre grimpaïre francès. Cassin, Esposito i Tizzoni també hi pensen. És aleshores que, sense haver vist ni el Mont Blanc ni les Grandes Jorasses, decideixen atacar l'esperó Walker. Per això passen la frontera pel coll del Géant i arriben al refugi du Requin. Allà, sense vergonya, pregunten on són les Grandes Jorasses. Al refugi de Leschaux repeteixen la pregunta i provoquen les rialles dels guies presents en expressar el desig d'anar-hi. Dos dies més tard, ja no és a ells a qui toca empal·lidir. Els burletes queden astorats de veure el seu llum brillar allà on encara no havia arribat ningú. L'endemà surten al cim dins d'una crua tempesta, i per tal d'evitar el drama del Badile, decideixen bivaquejar una vegada més. La prova ja és feta: les tècniques italianes d'escalada s'adapten molt bé al granet. Aquesta primera de traçat molt bonic, ha quedat com una de les més grans vies clàssiques dels Alps.

Aquest va ser sens dubte el millor èxit de la carrera de Cassin, que el va situar a la categoria dels millors grimpadors però també dels millors alpinistes de la seva època.

Més tard es girarà cap a l'aventura dels grans cims de terres llunyanes ja sigui a l'Himàlaia, a Alaska o als Andes. A diferència de molts alpinistes ell no s'ha allunyat mai de la muntanya i als 66 anys el trobem encara com a cap d'una expedició italiana al Lhotse, a l'Himàlaia (1975) en la qual també participava Reinhold Messner.

Cara nord est del Pizzo Badile, juliol 1987,
50 anys després de la primera, l'any 1937